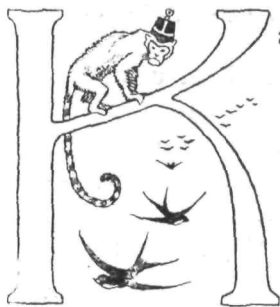

Franci gre na daljno pot.

F. PALNÁK:

Pomladni prvenci.

Trobentice trobijo.

kar čez noč se je spravil spat stari sever, pa se je zbudil topli jug. Začel je pihati, da je stokala vsa zemlja, in snežne kepe, ki so še ležale na odsojnih krajih, so se zasolzile. Niso bile grenke te solzice: „Oj, sestrica-kapljica! Kam? Počakaj, še več nas je tukaj; poigrajmo se spotoma, ko poletimo v dolino!“ In poigrale so se sestrice-kapljice, bežale so v dolino, vedno hitreje, vedno hitreje, nazadnje pa so se prekucnile v jarek, kjer je dremala vodica pod tanko skorjico. Prekucnile so se, pa zopet poskočile, predrle skorjico ter zbudile vodico-zaspanko. Narahlo se je zazibala, ko pa je spoznala sestrice-kapljice, se je nasmejala in v glasnem pripovedovanju in žuborenju je hitela z njimi naprej...

To se je zgodilo kar čez noč. Zjutraj pa se je smejalo solnce na nebu: smejalo se je debelemu jugu, ki je napihoval lica in pihal na vso moč; smejalo se je keпам, ki so se mu hotele skrivati in so se še vedno solzile v senci; videlo se je, da bo skoraj konec joka; smejalo se je sestricam-kapljicam, ki so hitele dalje ter mu pomežikovale z demantnimi očesci... Smejalo se je solnce in z nasmeškom poljubilo vso zemljo.

Počila je zemljica, in iz male razpokice so se vzdignili mali na robih noter zaviti lističi: eden, dva, še več skupaj. Solnce se smeje tudi njim, in listki si hočejo ogledati ta čudež: solnce, o katerem je bilo šepetanje pri korenini-materi, ki je živela leta in leta v zemlji. Pogledajo, pa se razgrnejo, da napravijo prostor še bratcu, ki ga vsi tako ljubijo in varujejo tesno v sredini. Komaj mu napravijo prostor, in glejte ga bratca! Više se dvigne od vseh pa odpre svoje male pesti. Kakor jih odpre, pa se mu rode iz njih drobni rumeni obrazki s širokimi usteci — male hčerke, ki trobijo... trobijo tja v božji svet...

Pozdravljena, trobentica!...

Zopet se je zasmejalo solnce, ki je slišalo te glasove, pa je v sreči poljubilo te prve mlade hčerke. Prihitel je jug ter jih pobožal po rumenih glavicah, ki so trobile... Zeleni bratci pa so se iztezali kvišku, da vidijo ta čudež, a niso dospeli do vrha. Odebelili so se, ko so se napolnili s sokovi, ki so jih pošiljali materi-korenini, da ni zmanjkalo za bratčeve hčerke sladkosti, ki so jih imele tako rade.

Tako se je zgodilo tisti dan zgoraj na prisoju, da so vzklike trobentice iz zemlje.

Zvončki zvonijo,

Glasovi zlatih trobentic so pritrobentali v rjavo loko. Pod mrtvo rušo je kila skrita rjava glavica z malimi belimi koreninicami. Že jeseni so ji hoteli uiti paglavci; dva sta se odpravila na pot, a mamica ju je zagrnila z belo tanko kožico, pod katero sta zadremala ter pozabila na popotovanje tja ven iz teme, kjer so kraji tako lepi pa tako solnčni. Zadremala sta in pozabila.

Danes pa sta čula glasove, ki so hiteli preko loke, zbudila sta se in bolj kot kdaj sta zahrepenela na svetlo. Ne meneč se za blage opomine dobre mamice, ki je bila v strahu, da je še premrzlo za nežna nebojčenca, sta prodrla s svojo belo odejico-kožico vred zemljo, tu sta se izmotala še iz odejice. — Čemu jima bo? Saj je solnce tukaj! Že ju je zagledalo in kar je poslalo topel žarek, da ju objame in greje. Kako je to prijetno! Kako je to lepo! Kako tam-le šumi, kako šepeta! Kaj naj bo to? — Jug je prihitel, pa je bil nagel in malo nerahel je bil njegov dih; kar priklonila sta se zelena bratca, pa je že bežal jug dalje ter se jima smejal.

Pa sta se smejala še onadva. Prvič je bilo, da sta se upala spustiti ter sta stala že vsaksebi. Ko tako stojita, čutita, da je med njima še tretji bratec, ki bi tudi rad kvišku. Razmaknila sta se še bolj, in glej ga! Priplezal je bratec, dolg, suh, in glavico je imel zavito. Stresal jo je, stresal, in starejša sta se mu tako smejala, da sta se upognila samega smeha. Mlajši pa je v tem hipu stresel še enkrat in glej: srebrn zvonček je zazvonil po loki, in hipoma so prediralí novi zvončki zemljo, da se združi zvonjenje v mogočen glas, ki naznanja novo življenje.

Vedno večje je veselje solnca, vedno milejši je topli jug, ko brne po loki srebrni glasovi, ko zvončki zvonijo...